

Цезарь убеждаваше, а простотата — пленяваше всички.

Духовният ръст на Цезарь се доочертаваше съ едно примърно добродушие и честност. Какъ никаква користъ не бѣше въ състояние да хвърли сѣнка надъ неговото чело — нали бѣше кръчмарь — каточели всички хубави черти на единъ прекрасенъ и уменъ човѣкъ се бѣха срещнали въ този образъ на Андреева. Богомилъ Андреевъ вървѣше по художествения пътъ на Сарафова, който му служеше за примѣръ. А примѣрътъ на изключителния даръ винаги открива нови хоризонти за твореца, но не и за подражателя. За Б. Андреевъ бѣше излишно да подражава на Сарафова. Той учеше отъ него само, какъ да поглежда въ вътрешния строежъ на образа, за да стане той частъ отъ тѣлото му и отъ духа му.

За тази роля на Андреева въ сп. „Златорогъ“ на времето Владимиръ Василевъ писа: „Андреевъ влага въ Цезарь много наблюдение и едно богатство отъ милюциозна разработена типичностъ. Гласътъ му става по-чистъ, добива резонансъ. Никжде шаржъ, строга художествена мѣрка. Масалитиновъ е отключилъ у него пѣтица на актьорско творчество, въ които тоя артистъ бързо израстна за всички“.

Такъвъ бѣше Андреевъ-Цезарь. Той предаваше топлото бащинско чувство къмъ Мариусъ